

трудила дѣтето да прегърне и отъ куката да откачи; нѣ туй е било тежко и твърдѣ опасно. Тя не е могла и двѣтъ си рѣцѣ свободно да употреби; защото да не бы и самичка паднала въ пропастъ, държала ся е съ едната рѣка за въже-то. Ружица ся сега неописано ушлаши, тя ся моляше Богу, за да ъх неостави и въ тѣзи крайна нужда. Богъ ѝ помогна! и тя зе дѣтето въ едната си рѣка, а то като ся боеше пакъ да не падне, прегърна ъх около врата и съ двѣтъ си рѣцѣ, а Ружица викна: »горе«—тегли горе.« Дойкинята захвана радостно да тегли бързо.

Болнавата майка едвамъ доди съ тежка мѣрка до прозорецѣтъ, и когато е отъ другытъ си дѣца чула тыя речи: »Миливой падна въ кладенеца« като да ъх громъ ударилъ, бѣше полумъртва.

Дойкинята ѝ викаше: Миливой не ся е удавилъ; тогава малко ся разблажи, и захвана да ся Богу моли. Най послѣ показа ся Ружица съ дѣто изъ кладенеца, подаде дѣтето на дойкинята, а послѣ излѣзе и тя. О! Колко ся радваше когато видѣ подъ краката си твърда земя. Отъ радостъ клекна на земята, поглѣда горе на небото което е неж и дѣтето избавило, и »Милостивый Боже хвала ти! была е първата ѝ мисль. Колко ще ся радва мой баща, колко задоволенъ ще бѣде отъ своята Ружица!« Была е втората ѝ мисль. И отидѣ тутакси при баща си, да му каже радостна вѣсть. Баща ѝ ъх [прегърна съ сълзы отъ